

Píseň o cestě za růžemi

I.

Na mě, hvězdy, mrkáte, že?
Zamávat nemohu, svázaného vleže
vezou mě na smetiště života,

ale já chtěl po svých,
postupně odhazovat, co léty jsem nabral,
dokud úložný prostor hlavy nezalije prázdnota,

dokud nezmizí pach nevětratelné pseudoplnosti bytí,
porodními stahy zbitého a za tepla sešněrovaného,
bytí jistěného od levných bund vycapenými zipy,
od luxusních kožichů zlacenými sponami,
cestovními pasy a čipy.

II.

Na mě, hvězdy, voláte, že?
Nemohu za vámi, nedržím otěže,
vezou mě na smetiště života.

Míjíme zákony, ústavy,
rozkvílená policejní auta,
navýsost neuzemnění, zeď nezeď
prolétáme pod stropy Evropy

a já myslím na všechny ženy,
které jsem musel nemít,
které právě nznak usínají v postelích,
jak nabývají pocitu, že na čelo jim cosi kape,
jak začínají nesnášet horkou kávu

a bytostně žízni po frappé,
po dotecích ledových prstů vyvolávajících
slastnou mrazivou výtoč
jakožto další, souběžnou menstruaci

neutralizující pach nevětratelné pseudoplnosti bytí,
porodními stahy zbitého a za tepla sešněrovaného,
bytí jištěného od levných bund vycapenými zipy,
od luxusních kožichů zlacenými sponami,
očkovacími průkazy a čipy.

III.

Po mě, hvězdy, pátráte, že?
Bych zamával, ale do zápěstí provaz řeže,
vezou mě na smetiště života,

a čím rychleji, tím jasněji
rozpomínám se na další ruce v porodnici,
které nikdo na sále tenkrát nepostřehl,
vidím se ječící, cítím svou nevoli,
tu bolest z cejchu magnetickými póly,
předání do náruče matce Zemi,

a víc psát nechce se mi.
O sobě, o životě, o slunci v něm.
Otáčel jsem se tu jak buřt nad ohněm,
upalovaný ve výhni samoty,
a co skapalo, ani pes neslízal.

Snad větrí pach nevětratelné pseudoplnosti bytí,
porodními stahy zbitého a za tepla sešněrovaného,
bytí jištěného od levných bund vycapenými zipy,
od luxusních kožichů zlacenými sponami,
objektivy kamer a čipy.

IV.

Pro mě, hvězdy, padáte, že?
Ano, mohl bych si něco přát, jistěže,
ale vezou mě na smetiště života,

kdysi jsem si přál rozumět růžím,
miloval je, zdravil Má úcta, dámy,

leč žádná z těch krásek se ani nepředstavila.
Zaměstnány zděšením nad rozmáčenou hlínou,
s vykasanou zelenou balerínou žily jen
svými kudykamy, samé vonné achich a heč –

Chtěl jsem příliš?
Mám-li jiným dávat květiny,
aby si nejprve květiny daly mne?

Ale ten pach nevětratelné pseudoplnosti bytí,
porodními stahy zbitého a za tepla sešněrovaného,
bytí jištěného od levných bund vycapenými zipy,
od luxusních kožichů zlacenými sponami,
antidepresivy a čipy.